

## Arrest

nr. 66181 van 2 september 2011  
in de zaak RvV X / II

In zake:        1. X  
                    2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 25 mei 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 april 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 juni 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van eerste verzoeker en van advocaat M. KALIN, loco advocaat S. MICHOLT en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De motivering van de eerste bestreden beslissing inzake verzoeker, S. B. {..}, luidt als volgt:

#### *"A. Feitenrelaas*

*U bent Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine en woonachtig in Khasavyurt (Dagestan). U bent getrouwd met (G. A.) (O.V. (...)) met wie u twee minderjarige zonen heeft: (K.) (O.V. (...)) en (I.) ((...)) (B.).*

*Op 23 oktober 2008 bent u in België toegekomen en de volgende dag diende u een eerste asielaanvraag in. Op 17 december 2009 nam het CGVS terzake een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) op 30 maart 2010. Hiertegen diende u geen cassatieberoep in, maar in de periode april-september 2010 gaf u de Belgische asielinstanties en de Russische ambassade in België meermaals te kennen vrijwillig te willen terugkeren naar Dagestan. Dat heeft u uiteindelijk niet gedaan, maar op 17 december 2010 een tweede asielaanvraag ingediend. In het kader van uw huidige asielaanvraag, stelt u België niet verlaten te hebben sinds de beslissing van*

de RVV en verklaart u in uw land van herkomst nog steeds gezocht te worden door de autoriteiten (meer bepaald door de OVD Khasavyurt) omwille van de redenen die u in het kader van uw eerste asielaanvraag heeft uiteengezet (i.e. het bieden van onderdak aan uw jeugdvriend waarvan achteraf bleek dat hij betrokken was bij illegale bendevoorming). U heeft van uw familie in Dagestan ook vernomen dat er nog af en toe onbekende mensen naar uw huis in Khasavyurt komen op zoek naar u.

Ter staving van uw tweede asielaanvraag legt u de volgende documenten voor aan de Belgische asielinstanties: drie originele convocaties, een origineel verslag van een huiszoeking, een kopie van uw brief aan de Russische ambassade, een email van Fedasil aan de sociale dienst van de gemeente waar u verblijft, kopies van drie documenten van de DVZ over uw vrijwillige terugkeer naar Rusland en kopies van twee brieven van de sociale dienst van de gemeente waar u verblijft.

#### **B. Motivering**

Bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst, verklaart u zowel de autoriteiten als de strijders te vrezen (CGVS p. 10 & p. 12). Sinds uw vertrek uit Dagestan zijn er op uw thuisadres nog steeds convocaties toegekomen omwille van uw hulp aan uw vriend (I. B.) in de zomer van 2003. Er kwamen ook onbekenden bij u thuis langs op zoek naar u. Het Commissariaat-generaal is echter van oordeel dat u er niet in slaagt de door u geuite vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Ten eerste, wat betreft de drie convocaties en het verslag van de huiszoeking die uw verklaringen zouden moeten staven als zou u nog steeds gezocht worden door de autoriteiten, verklaart u dat u ze na ontvangst niet eens bekeken heeft. Als u gevraagd wordt waarom u dat niet deed, zegt u 'ik begrijp er toch niets van. Ik zie geschreven dingen. Oppervlakkig wel bekeken, maar me er niet in verdiept'. Als u gevraagd wordt of u dan niet wou weten wat de convocaties en de huiszoeking precies te betekenen hebben, antwoordt u 'hoe kan ik dat weten?'. Als u daarop gezegd wordt dat dat kan door te beginnen met de documenten grondig te bekijken, verklaart u 'als ik ga beginnen graven, gaan ze ook mijn familie niet met rust laten' (CGVS p. 9), wat weinig aannemelijk is als reden waarom u de documenten niet bekeek. Van iemand die beweert op de vlucht te zijn voor de autoriteiten en die door diezelfde autoriteiten opgeroepen wordt door middel van convocaties die hij als nieuw element aan zijn asielaanvraag toevoegt, kan immers op zijn minst verwacht worden dat hij een grote mate van interesse aan de dag legt in die convocaties en het huiszoekingsverslag.

Het Commissariaat-generaal heeft bovendien gegronde redenen om te twijfelen aan de authenticiteit van deze documenten. De drie convocaties vertonen ernstige vormelijke gebreken. Zo ontbreekt telkens een voorgedrukte hoofding van de instantie die ze uitgaaf (i.e. OVD Khasavyurt). U verklaart niet te weten hoe dat komt (CGVS p. 8). Verder staat niet ingevuld op welk adres precies u zich diende aan te melden, is de convocatie slechts deels ingevuld en is het strookje bestemd voor de opgeroepene helemaal niet ingevuld. Hieromtrent verklaart u 'ik herhaal nogmaals. Ik ken het systeem niet. Hier staat de familienaam van de persoon die me oproept' (CGVS p. 8). Tenslotte werd geen enkele van de drie convocaties ondertekend voor ontvangst in uw afwezigheid. Correcte en volledige vormelijke modaliteiten kunnen echter normaliter verwacht worden bij documenten die worden uitgegeven door officiële instanties, meer bepaald de OVD Khasavyurt.

Ook bent u niet op de hoogte van een aantal andere cruciale elementen aangaande deze documenten. Zo verklaart u dat uw broer ze u opstuurde per post, maar dat u niet weet hoe ze in zijn bezit zijn geraakt: 'Ik weet het niet. Misschien kwamen de convocaties daar toe. Toen ik zelf thuis was, heb ik nooit convocaties gekregen. Ik ken de procedure niet. Misschien werden die toegestuurd'. U verklaart ook het hem niet gevraagd te hebben. Als u daarop wordt gezegd dat er nochtans letterlijk op staat dat ze persoonlijk afgegeven zijn, antwoordt u 'als dat er zo staat, dan is het zo gebeurd' (CGVS p. 8). Verder heeft u nagelaten te achterhalen waarom u precies als verdachte opgeroepen werd volgens de convocaties. U zegt een vermoeden te hebben (nl. het feit dat u uw jeugdvriend indertijd onderdak aanbood en die achteraf tot een illegale bende bleek te behoren), maar u verklaart, tweemaal, niet geprobeerd te hebben te informeren naar de specifieke reden van de convocaties die u neerlegt in het kader van deze tweede asielaanvraag, ook niet via uw broer – met wie u verklaarde nog contact te hebben (CGVS p. 4) – omdat jullie zulke gesprekken niet over de telefoon voerden uit vrees voor af luisteren. Als u daarop gezegd wordt dat u met uw broer over de telefoon wel al over de convocaties en de huiszoeking gesproken had, antwoordt u 'ja, maar waarom en welke reden niet' (CGVS p. 8-9).

Daarnaast verklaart u een vermoeden te hebben dat met 'verboden voorwerpen' (zoals vermeld in het huiszoekingsverslag) wapens bedoeld worden. Als u gevraagd wordt of u uw broer gevraagd heeft naar wat ze specifiek op zoek waren (hij was immers aanwezig tijdens de huiszoeking en wist zo misschien beter wat ze precies zochten), antwoordt u 'nee, niet gevraagd' (CGVS p. 9).

Ten tweede neemt u na uw aankomst in België een aantal opmerkelijke gedragingen aan waardoor de ernst van de door u verklaarde vrees voor vervolging of het lijden van ernstige schade volledig teniet gedaan wordt.

Zo kan u zich niet meer herinneren wanneer uw broer u voor het eerst over de convocaties en de huiszoeking sprak. U zei dat dat was toen u hem belde met de mededeling dat u zou teruggaan. Op de vraag wanneer dat was, antwoordt u 'dat weet ik niet meer. Ik herinner me dat niet. Oktober 2010. Of september 2010. Ik kan het niet exact zeggen'. Als u daarna tweemaal op een belangrijk referentiepunt voor u wordt gewezen, namelijk de beslissing van de RVV (30 maart 2010) en de brief aan de Russische ambassade die u schreef (28.09.2010), en gevraagd wordt of het in die periodes was, dan nog weet u niet wanneer u uw broer opbelde en voor het eerst hoorde over de convocaties en de huiszoeking.

Daarnaast verklaart u dat er, naast de convocaties en het huiszoekingsverslag dat u neerlegt, daarvoor ook nog andere convocaties waren toegekomen en huiszoekingen waren geweest en dat uw broer toen zelf naar de autoriteiten ging om te melden dat u er niet was (CGVS p. 7). U weet echter niet om hoeveel convocaties en huiszoekingen het gaat ('misschien één, misschien meer') en heeft nagelaten daar verder naar te informeren bij uw familieleden in Dagestan, omdat u daar over de telefoon niet graag over praatte (CGVS p. 9). Als u gevraagd wordt of uw broer of uw familie problemen ondervonden vanwege de autoriteiten omdat u zich niet ging aanmelden na die eerste convocaties, antwoordt u 'Dat heb ik niet gevraagd. Maar in ieder geval vermoed ik van wel, maar mijn broer heeft dat niet verteld. Waarschijnlijk wel, maar mij heeft hij dat niet verteld' (CGVS p. 12).

Verder verklaart u dat er na uw vertrek uit Dagestan nog steeds onbekende mannen bij u thuis langskwamen die naar u vroegen. U weet dat van uw broer via de telefoon (CGVS p. 10). Als u gevraagd wordt wanneer die mannen langskwamen, verklaart u dat u niet weet wanneer precies ze kwamen, dat u de data niet kent en dat u niet weet in welke periode concreet dat was. Als u gevraagd wordt of u uw broer vroeg wanneer ze langskwamen, antwoordt u 'Niet gevraagd. Wanneer kwamen ze niet langs?' (CGVS p. 10).

Tenslotte verklaart u dat uw broer in uw afwezigheid uw propiska liet veranderen. U verklaart meermaals niet te weten wanneer hij dat deed. U veronderstelt dat uw broer dit tegen betaling heeft geregeld. Op de vraag hoe uw broer dat precies geregeld heeft aangezien u er niet was, verklaart u dat hij blijkbaar thuis een kopie van uw paspoort gevonden had maar het hem niet expliciet gevraagd te hebben (CGVS p. 3 & p. 5).

Wanneer u effectief nog steeds gezocht zou worden door de autoriteiten van uw land en door onbekende mannen die bij u thuis langskomen, kan redelijkerwijs van u worden verwacht dat u meer kennis en interesse aan de dag legt voor de documenten die u neerlegt. Daarenboven, zoals hier reeds uitvoerig werd aangetoond, doet uw gedrag na uw aankomst in België ernstige vragen rijzen. Gecombineerd met uw veelvuldige verklaringen dat u vrijwillig wou terugkeren naar Rusland en dat u zich hiervoor gewend heeft tot de autoriteiten van het land waarvoor u nog steeds op de vlucht bent, i.e. de Russische ambassade in Brussel (CGVS p. 2 & p. 5-6 + documenten: brief aan Russische ambassade dd. 28.09.2010, email Fedasil dd. 27.04.2010, brief DVZ dd. 10.05.2010, brief sociale dienst Estinnes dd. 30.09.2010, brief sociale dienst Estinnes dd. 15.12.2010), maakt dat u de door u geuite vrees niet aannemelijk kan maken en dat het Commissariaat-generaal helemaal geen geloof kan hechten aan uw bewering als zou u in Dagestan worden vervolgd. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt bovendien dat documenten in de Russische Federatie gemakkelijk kunnen worden gekocht (cf. Antwoorddocument 'TCH2008-049w'). Wanneer de afweging wordt gemaakt tussen enerzijds de waarde van deze documenten – rekening houdend met de informatie in verband met de relatieve waarde van documenten uit de Russische Federatie, met de vormelijke gebreken en met het gebrek aan kennis en interesse die u over deze stukken aan de dag legt – en anderzijds de ernst van uw onaannemelijk gedrag na aankomst in België, kunnen deze documenten de geloofwaardigheid van uw verklaringen in geen geval herstellen.

Bovendien zijn de bezoeken aan uw huis door de onbekende mannen na uw vertek – gecombineerd met de matige interesse die u hierin vertoont (zie boven) – echter onvoldoende om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. U verklaart immers dat er onbekende mensen naar uw huis kwamen die uw broer niet kent, dat ze tegen uw broer zeiden dat ze u nodig hadden en dat ze u iets moesten vragen, maar dat ze verder de reden van hun komst niet specificerden. Als u daarop gevraagd wordt waarom u dan denkt dat het om bedreigingen gaat, antwoordt u 'ik weet dat die mensen niet met iets goed komen'. Als u gevraagd wordt hoe u dat weet, antwoordt u 'wanneer een onbekende komt, dan lijkt dat verdacht' (CGVS p. 10). Hieruit kan niet afgeleid worden dat deze bezoeken kaderen in bedreigingen als gevolg van het feit dat u in 2003-2004 onderdak bood aan een jeugdvriend.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans

doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begreemd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

#### C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.2. De motivering van de tweede bestreden beslissing inzake verzoekster, G. A. {..}, luidt als volgt:

#### “A. Feitenrelaas

U bent Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine en woonachtig in Khasavyurt (Dagestan). U bent getrouwd met (S. B.) (O.V. 6.338.962) met wie u twee minderjarige zonen heeft: (K.) (O.V. (...)) en (I.) (O.V. (...)) (B.).

Op 23 oktober 2008 bent u in België toegekomen en de volgende dag diende u een eerste asielaanvraag in. Op 17 december 2009 nam het CGVS terzake een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) op 30 maart 2010. Hiertegen diende u geen cassatieberoep in, maar in de periode april-september 2010 gaf uw man de Belgische asielinstanties en de Russische ambassade in België meermaals te kennen vrijwillig te willen terugkeren naar Dagestan. Dat hebben jullie uiteindelijk niet gedaan maar op 17 december 2010 een tweede asielaanvraag ingediend.

In het kader van uw huidige asielaanvraag, verklaart u zelf geen nieuwe elementen toe te voegen te hebben en dat u zich voor uw tweede asielaanvraag nog steeds beroept op de problemen van uw man, zoals in uw eerste asielaanvraag.

Ter staving van uw tweede asielaanvraag legt u geen documenten voor aan de Belgische asielinstanties.

#### B. Motivering

U verklaart dat u zich voor uw tweede asielaanvraag nog steeds beroept op de problemen van uw man, zoals in uw eerste asielaanvraag, en dat u zelf geen problemen heeft meegemaakt die niets te maken hebben met de problemen van uw man (CGVS p. 2). Aangezien in het kader van de asielaanvraag van uw man door het Commissariaat-generaal beslist werd dat hem de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend, kan in uw hoofd evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Voor een weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing over uw man is genomen, dient verwezen te worden naar de beslissing van deze laatste:

“Bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst, verklaart u zowel de autoriteiten als de strijders te vrezen (CGVS p. 10 & p. 12). Sinds uw vertrek uit Dagestan zijn er op uw thuisadres nog steeds convocaties toegekomen omwille van uw hulp aan uw vriend (I. B.) in de zomer van 2003. Er kwamen ook onbekenden bij u thuis langs op zoek naar u. Het Commissariaat-generaal is echter van oordeel dat u er niet in slaagt de door u geuite vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Ten eerste, wat betreft de drie convocaties en het verslag van de huiszoeking die uw verklaringen zouden moeten staven als zou u nog steeds gezocht worden door de autoriteiten, verklaart u dat u ze na ontvangst niet eens bekeken heeft. Als u gevraagd wordt waarom u dat niet deed, zegt u ‘ik begrijp er toch niets van. Ik zie geschreven dingen. Oppervlakkig wel bekeken, maar me er niet in verdiept’. Als u gevraagd wordt of u dan niet wou weten wat de convocaties en de huiszoeking precies te betekenen hebben, antwoordt u ‘hoe kan ik dat weten?’. Als u daarop gezegd wordt dat dat kan door te beginnen met de documenten grondig te bekijken, verklaart u ‘als ik ga beginnen graven, gaan ze ook mijn familie niet met rust laten’ (CGVS p. 9), wat weinig aannemelijk is als reden waarom u de documenten niet bekeek. Van iemand die beweert op de vlucht te zijn voor de autoriteiten en die door diezelfde autoriteiten opgeroepen wordt door middel van convocaties die hij als nieuw element aan zijn asielaanvraag toevoegt, kan immers op zijn minst verwacht worden dat hij een grote mate van interesse aan de dag legt in die convocaties en het huiszoekingsverslag.

Het Commissariaat-generaal heeft bovendien gegronde redenen om te twifelen aan de authenticiteit van deze documenten. De drie convocaties vertonen ernstige vormelijke gebreken. Zo ontbreekt telkens een voorgedrukte hoofding van de instantie die ze uitgaf (i.e. OVD Khasavyurt). U verklaart niet te weten hoe dat komt (CGVS p. 8). Verder staat niet ingevuld op welk adres precies u zich diende aan te melden, is de convocaties slechts deels ingevuld en is het strookje bestemd voor de opgeroepene helemaal niet ingevuld. Hieromtrent verklaart u 'ik herhaal nogmaals. Ik ken het systeem niet. Hier staat de familienaam van de persoon die me oproept' (CGVS p. 8). Tenslotte werd geen enkele van de drie convocaties ondertekend voor ontvangst in uw afwezigheid. Correcte en volledige vormelijke modaliteiten kunnen echter normaliter verwacht worden bij documenten die worden uitgegeven door officiële instanties, meer bepaald de OVD Khasavyurt.

Ook bent u niet op de hoogte van een aantal andere cruciale elementen aangaande deze documenten. Zo verklaart u dat uw broer ze u opstuurde per post, maar dat u niet weet hoe ze in zijn bezit zijn geraakt: 'Ik weet het niet. Misschien kwamen de convocaties daar toe. Toen ik zelf thuis was, heb ik nooit convocaties gekregen. Ik ken de procedure niet. Misschien werden die toegestuurd'. U verklaart ook het hem niet gevraagd te hebben. Als u daarop wordt gezegd dat er nochtans letterlijk op staat dat ze persoonlijk afgegeven zijn, antwoordt u 'als dat er zo staat, dan is het zo gebeurd' (CGVS p. 8). Verder heeft u nagelaten te achterhalen waarom u precies als verdachte opgeroepen werd volgens de convocaties. U zegt een vermoeden te hebben (nl. het feit dat u uw jeugdvriend indertijd onderdak aanbood en die achteraf tot een illegale bende bleek te behoren), maar u verklaart, tweemaal, niet geprobeerd te hebben te informeren naar de specifieke reden van de convocaties die u neerlegt in het kader van deze tweede asielaanvraag, ook niet via uw broer – met wie u verklaarde nog contact te hebben (CGVS p. 4) – omdat jullie zulke gesprekken niet over de telefoon voerden uit vrees voor af luisteren. Als u daarop gezegd wordt dat u met uw broer over de telefoon wel al over de convocaties en de huiszoeking gesproken had, antwoordt u 'ja, maar waarom en welke reden niet' (CGVS p. 8-9).

Daarnaast verklaart u een vermoeden te hebben dat met 'verboden voorwerpen' (zoals vermeld in het huiszoekingsverslag) wapens bedoeld worden. Als u gevraagd wordt of u uw broer gevraagd heeft naar wat ze specifiek op zoek waren (hij was immers aanwezig tijdens de huiszoeking en wist zo misschien beter wat ze precies zochten), antwoordt u 'nee, niet gevraagd' (CGVS p. 9).

Ten tweede neemt u na uw aankomst in België een aantal opmerkelijke gedragingen aan waardoor de ernst van de door u verklaarde vrees voor vervolging of het lijden van ernstige schade volledig teniet gedaan wordt.

Zo kan u zich niet meer herinneren wanneer uw broer u voor het eerst over de convocaties en de huiszoeking sprak. U zei dat dat was toen u hem belde met de mededeling dat u zou teruggaan. Op de vraag wanneer dat was, antwoordt u 'dat weet ik niet meer. Ik herinner me dat niet. Oktober 2010. Of september 2010. Ik kan het niet exact zeggen'. Als u daarna tweemaal op een belangrijk referentiepunt voor u wordt gewezen, namelijk de beslissing van de RVV (30 maart 2010) en de brief aan de Russische ambassade die u schreef (28.09.2010), en gevraagd wordt of het in die periodes was, dan nog weet u niet wanneer u uw broer opbelde en voor het eerst hoorde over de convocaties en de huiszoeking.

Daarnaast verklaart u dat er, naast de convocaties en het huiszoekingsverslag dat u neerlegt, daarvoor ook nog andere convocaties waren toegekomen en huiszoekingen waren geweest en dat uw broer toen zelf naar de autoriteiten ging om te melden dat u er niet was (CGVS p. 7). U weet echter niet om hoeveel convocaties en huiszoekingen het gaat ('misschien één, misschien meer') en heeft nagelaten daar verder naar te informeren bij uw familieleden in Dagestan, omdat u daar over de telefoon niet graag over praatte (CGVS p. 9). Als u gevraagd wordt of uw broer of uw familie problemen ondervonden vanwege de autoriteiten omdat u zich niet ging aanmelden na die eerste convocaties, antwoordt u 'Dat heb ik niet gevraagd. Maar in ieder geval vermoed ik van wel, maar mijn broer heeft dat niet verteld. Waarschijnlijk wel, maar mij heeft hij dat niet verteld' (CGVS p. 12).

Verder verklaart u dat er na uw vertrek uit Dagestan nog steeds onbekende mannen bij u thuis langskwamen die u na vroegen. U weet dat van uw broer via de telefoon (CGVS p. 10). Als u gevraagd wordt wanneer die mannen langskwamen, verklaart u dat u niet weet wanneer precies ze kwamen, dat u de data niet kent en dat u niet weet in welke periode concreet dat was. Als u gevraagd wordt of u uw broer vroeg wanneer ze langskwamen, antwoordt u 'Niet gevraagd. Wanneer kwamen ze niet langs?' (CGVS p. 10).

Tenslotte verklaart u dat uw broer in uw afwezigheid uw propiska liet veranderen. U verklaart meermaals niet te weten wanneer hij dat deed. U veronderstelt dat uw broer dit tegen betaling heeft geregeld. Op de vraag hoe uw broer dat precies geregeld heeft aangezien u er niet was, verklaart u dat hij blijkbaar thuis een kopie van uw paspoort gevonden had maar het hem niet expliciet gevraagd te hebben (CGVS p. 3 & p. 5).

Wanneer u effectief nog steeds gezocht zou worden door de autoriteiten van uw land en door onbekende mannen die bij u thuis langskomen, kan redelijkerwijs van u worden verwacht dat u meer kennis en interesse aan de dag legt voor de documenten die u neerlegt. Daarenboven, zoals hier reeds uitvoerig werd aangetoond, doet uw gedrag na uw aankomst in België ernstige vragen rijzen. Gecombineerd met uw veelvuldige verklaringen dat u vrijwillig wou terugkeren naar Rusland en dat u zich hiervoor gewend heeft tot de autoriteiten van het land waarvoor u nog steeds op de vlucht bent, i.e. de Russische ambassade in Brussel (CGVS p. 2 & p. 5-6 + documenten: brief aan Russische ambassade dd. 28.09.2010, email Fedasil dd. 27.04.2010, brief DVZ dd. 10.05.2010, brief sociale dienst

Estinnes dd. 30.09.2010, brief sociale dienst Estinnes dd. 15.12.2010), maakt dat u de door u geuite vrees niet aannemelijk kan maken en dat het Commissariaat-generaal helemaal geen geloof kan hechten aan uw bewering als zou u in Dagestan worden vervolgd. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt bovendien dat documenten in de Russische Federatie gemakkelijk kunnen worden gekocht (cf. Antwoorddocument 'TCH2008-049w'). Wanneer de afweging wordt gemaakt tussen enerzijds de waarde van deze documenten – rekening houdend met de informatie in verband met de relatieve waarde van documenten uit de Russische Federatie, met de vormelijke gebreken en met het gebrek aan kennis en interesse die u over deze stukken aan de dag legt – en anderzijds de ernst van uw onaannemelijk gedrag na aankomst in België, kunnen deze documenten de geloofwaardigheid van uw verklaringen in geen geval herstellen.

Bovendien zijn de bezoeken aan uw huis door de onbekende mannen na uw vertek – gecombineerd met de matige interesse die u hierin vertoont (zie boven) – echter onvoldoende om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. U verklaart immers dat er onbekende mensen naar uw huis kwamen die uw broer niet kent, dat ze tegen uw broer zeiden dat ze u nodig hadden en dat ze u iets moesten vragen, maar dat ze verder de reden van hun komst niet specificieerden. Als u daarop gevraagd wordt waarom u dan denkt dat het om bedreigingen gaat, antwoordt u 'ik weet dat die mensen niet met iets goed komen'. Als u gevraagd wordt hoe u dat weet, antwoordt u 'wanneer een onbekende komt, dan lijkt dat verdacht' (CGVS p. 10). Hieruit kan niet afgeleid worden dat deze bezoeken kaderen in bedreigingen als gevolg van het feit dat u in 2003-2004 onderdak bood aan een jeugdvriend.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begreemd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet."

#### C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

## 2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers roepen in een eerste middel de schending in van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen d.d. 28 juli 1951, en een schending van de materiële motiveringsplicht.

2.2. De Raad merkt vooreerst op dat aangezien verzoekster, G. A. {...}, zich in het verzoekschrift louter baseert op het asielrelaas van verzoeker, S. B. {...}, haar echtgenoot, de Raad enkel ingaat op het relaas van deze laatste.

2.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. Blijkens de eerste bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat verzoeker weinig kennis en interesse aan de dag legt voor de documenten die hij heeft neergelegd ter staving van zijn relaas en waarvan het commissariaat-generaal gegronde redenen heeft om te twifelen aan de authenticiteit van deze documenten. Daarenboven, doet het gedrag van verzoeker na zijn aankomst in België ernstige vragen rijzen. Voormelde gecombineerd met de veelvuldige verklaringen van verzoeker dat hij vrijwillig wou terugkeren naar Rusland en dat hij zich hiervoor gewend heeft tot de autoriteiten van het land waarvoor hij op de vlucht is, maakt dat verzoekers de door hun geuite vrees niet aannemelijk kunnen maken en dat het Commissariaat-generaal geen geloof kan hechten aan de beweringen van verzoeker als zou hij in Dagestan worden vervolgd. Bovendien zijn de bezoeken door onbekende mannen aan het huis van verzoeker na zijn vertrek, gecombineerd met de matige interesse die verzoeker hierin vertoont, onvoldoende om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Verwerende partij verwijst vervolgens naar informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd en waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in Dagestan geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat.

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.6. De Raad benadrukt niet de bevoegdheid te hebben om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de reglementair bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. In zoverre een onderzoek van de door verzoeker aangevoerde middelen met zich zou brengen dat opnieuw zou moeten worden geoordeeld over elementen die als vaststaand moeten worden beschouwd, dient de Raad dus vast te stellen dat hij niet bevoegd is. Derhalve kan enkel worden ingegaan op het middel voor zover het betrekking heeft op de beoordeling van de nieuwe gegevens. Evenwel merkt de Raad op dat zij, gelet op de volheid van rechtsmacht, bevoegd is alle objectieve gegevens van het dossier in rekening te brengen, welke relevant zijn voor de beoordeling van het asielrelaas. Bij de beoordeling van de zaak

houdt de Raad dan ook rekening met alle feitelijke elementen, ook met deze welke resulteren uit verklaringen afgelegd bij vroegere asielaanvragen.

2.7. De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor zijn tweede en huidige asielaanvraag heeft gebaseerd op hetzelfde asielrelaas als aangevoerd in het kader van zijn eerste asielaanvraag. Verzoeker verklaarde andermaal dat hij in zijn land van herkomst nog steeds wordt gezocht door de autoriteiten omwille van het feit dat hij onderdak heeft geboden aan een jeugdvriend waarvan achteraf bleek dat deze betrokken was bij illegale bendevoering. Verzoeker meent dat hij nog steeds wordt gezocht door de autoriteiten en stelt dat hij van zijn familie in Dagestan heeft vernomen dat er nog af en toe onbekende mensen naar zijn huis in Khasavyurt komen die op zoek zijn naar hem. Verzoeker legt ter staving van zijn tweede asielaanvraag drie originele convocaties, een origineel verslag van huiszoeking, een kopie van zijn brief van de Russische ambassade, een email van Fedasil aan de sociale dienst van de gemeente waar hij verblijft, kopies van drie documenten van de DVZ over zijn vrijwillige terugkeer naar Rusland en kopies van twee brieven van de sociale dienst van de gemeente waar hij verblijft neer.

2.8. In het verzoekschrift betoogt eerste verzoeker niet te ontkennen dat hij de convocaties en het document aangaande de huiszoeking niet tot in het kleinste detail heeft bekeken maar merkt op dat hij slechts kan weergeven wat op de convocaties staat geschreven, namelijk dat deze enkel vermelden waar en wanneer hij moet verschijnen. Er wordt geen informatie gegeven over de omstandigheden waarin of waarvoor eerste verzoeker wordt opgeroepen. Eerste verzoeker meent dat dit bovendien voor hem van weinig belang was nu het gegeven dat er convocaties waren alsook een huiszoeking, voor hem al voldoende was om een terugkeer naar Dagestan te vrezen. Deze documenten tonen immers aan dat eerste verzoeker tot op heden gezocht wordt.

Wat betreft de twijfels inzake de authenticiteit van de neergelegde documenten, benadrukken verzoekers dat ze deze documenten via hun familieleden hebben ontvangen en zij daarom geen enkele reden hebben om te twifelen aan de authenticiteit ervan. Voor wat betreft het niet ingevulde strookje dat bestemd is voor de opgeroepene, wijzen verzoekers erop dat dit strookje pas ingevuld wordt bij het verschijnen voor de politie en dat het voordien noch afgesneden, noch ingevuld wordt. Verzoekers betogen voorts dat verweerde nalaat een zogenaamde naar vorm 'correcte' convocatie toe te voegen aan het administratief dossier zodat verzoekers niet weten met welk document de voorgelegde convocaties werden vergeleken en of er wel één enkel naar vorm correct document is.

Verzoekers betogen voorts dat het antwoorddocument waarop verweerder zich steunt om te stellen dat documenten in de Russische Federatie gemakkelijk kunnen worden gekocht, geenszins een recente informatiebron betreft en niets zegt over de situatie op heden. Verzoekers citeren voorts een passage uit het antwoorddocument en betogen dat eerste verzoeker niet weet hoe zijn broer de convocaties heeft ontvangen en waarom hij precies als verdachte wordt opgeroepen en evenmin kan meedelen waarnaar de autoriteiten op zoek waren bij de huiszoeking. Eerste verzoeker benadrukt dat hij op het ogenblik van het verhoor niet op de hoogte was van de manier waarop de convocaties bij zijn broer zijn afgegeven, immers werd zo weinig mogelijk gepraat aan de telefoon over de problemen. In het verzoekschrift kan eerste verzoeker nu wel stellen dat de OVD de convocaties aan zijn broer hebben afgegeven nu hij dit uiteindelijk nagevraagd heeft bij zijn broer omdat het zo belangrijk leek op het verhoor. Wat de reden is van de huiszoeking blijft eerste verzoeker volharden in zijn verklaringen en benadrukt dat het vermoeden dat tijdens de huiszoeking naar wapens werd gezocht niet bevreemdend is in de context van zijn land van herkomst.

Wat de door verzoeker neergelegde documenten betreft wenst de Raad vooreerst op te merken dat de documenten in deze enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Uit de motivering van de bestreden beslissing, dewelke zijn grondslag vindt in het administratief dossier, blijkt dat eerste verzoeker verklaarde de documenten na ontvangst niet eens bekeken te hebben omdat hij er toch niets van begrijpt. Verzoeker verklaarde verder er oppervlakkig naar gekeken te hebben, maar er zich verder niet in verdiept te hebben (administratief dossier, stuk 4A, p. 9). Het komt de Raad derhalve geenszins kennelijk onredelijk voor dat de verwerende partij in de bestreden beslissing stelt dat van iemand die beweert op de vlucht te zijn voor de autoriteiten en die door diezelfde autoriteiten opgeroepen wordt door middel van een convocatie kan verwacht worden dat hij een grote mate van interesse aan de dag legt in die convocaties en het huiszoekingsbevel. Immers, voor zover verzoeker naar aanleiding van zijn vervolging documenten ontving en voorlegt aan de asielinstanties ter adstructie van zijn asielmotieven, is het redelijk te verwachten dat hij vertrouwd is met de inhoud ervan. Verzoeker



is immers verantwoordelijk voor de neergelegde documenten en dient zich te vergewissen van de deugdelijkheid ervan. Het is dan ook onaanvaardbaar dat verzoeker zich niet eens de moeite getroost om de documenten die hij heeft ontvangen grondig te bekijken. Verzoeker bevestigt in zijn verzoekschrift dat hij de convocaties en het document aangaande de huiszoeking *“niet tot in het kleinste detail heeft bekeken”*, maar dat hij ook maar enkel kan zeggen wat er op de convocaties staat geschreven. Verzoeker slaagt er met zijn betoog dat hij slechts kan weergeven wat er in die convocaties staat en dat dit bovendien voor hem van weinig belang was aangezien het gegeven dat er convocaties werden verstuurd en dat er een huiszoeking heeft plaatsgevonden voor hem al voldoende was om een terugkeer naar Dagestan te vrezen, niet in voorgaande vaststelling in de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen. De Raad wijst er bovendien op dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Het begrip “gegronde vrees” houdt immers in dat de aanvrager niet alleen een subjectieve vrees moet koesteren, maar dat deze ook moet kaderen in de objectieve omstandigheden in zijn land van herkomst. Daarbij moet een persoonlijke vervolgingsvrees worden aangetoond. Door de ondermaatse interesse die verzoeker aan de dag legde inzake de stukken die hij naar voren heeft gebracht ter ondersteuning van zijn asielrelaas, ondergraaft verzoeker de geloofwaardigheid van dit relaas.

2.9. Waar verzoekers omtrent de authenticiteit van de voorgelegde documenten betogen dat ze geen reden hadden om hieraan te twijfelen, gelet op het feit dat ze deze documenten via hun familieleden hebben ontvangen, kan de Raad echter verwerende partij bijtreden waar deze in haar nota stelt dat het loutere feit dat deze documenten ontvangen werden via familieleden op zich geen enkele garantie biedt op vlak van authenticiteit. Deze uitleg biedt dan ook geen enkele verklaring voor de vaststelling dat verzoekers hoegenaamd niet op de hoogte zijn van de manier waarop de broer van eerste verzoeker in bezit is gekomen noch waarom eerste verzoeker niet op de hoogte is van de reden van de convocaties en huiszoeking (administratief dossier, stuk 4A, pp. 8-9). Het is volstrekt ongeloofwaardig dat eerste verzoeker, die stelt te vrezen voor vervolging, nalaat te informeren inzake de manier waarop de convocaties in handen van zijn broer zijn terechtgekomen alsook waarom convocaties werden afgeleverd en waarom een huiszoeking werd uitgevoerd. Deze elementen raken immers de kern van verzoekers asielrelaas zodat van hem verwacht mag worden dat hij zich hieromtrent informeert. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld, is de uitleg van verzoeker dat hij dergelijke gesprekken niet over de telefoon wou voeren uit angst om afgeluisterd te worden (administratief dossier, stuk 4A, p. 9), niet plausibel. Immers blijkt uit het gehoorverslag dat eerste verzoeker verklaarde dat er wel over de convocaties en de huiszoeking via de telefoon gesproken was (administratief dossier, stuk 4A, p. 9), zodat, aangezien er sowieso al over deze documenten via de telefoon gesproken werd, niet kan ingezien worden dat angst belet zou hebben te praten over de manier waarop de convocaties zijn broer bereikt hebben of waarom convocaties werden afgeleverd en waarom een huiszoeking werd uitgevoerd. Dit klemmt des te meer nu eerste verzoeker in zijn verzoekschrift betoogt dat hij nu wel zijn broer gevraagd heeft te duiden hoe de convocaties bij hem zijn terechtgekomen.

Waar verzoekers menen dat de commissaris-generaal nalaat een zogezegde naar vorm ‘correcte’ convocatie te voegen aan het administratief dossier en dat het niet-ingevulde strookje pas ingevuld wordt bij het verschijnen voor de politie, dit alles in een poging aan te tonen dat de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de authenticiteit van de neergelegde documenten foutief is, dient evenwel gesteld dat de vaststellingen die de commissaris-generaal maakt omtrent de neergelegde stukken, steun vinden in het administratief dossier en dat omwille van de vormgebreken die kleven aan de neergelegde convocaties, de commissaris-generaal terecht bewijswaarde ontzegt aan deze stukken. Immers betreffen de vastgestelde vormgebreken cruciale elementen, zoals het gebrek aan hoofdding van de instantie die ze uitgaf, het niet ingevuld zijn op welk adres eerste verzoeker zich diende aan te melden, het slechts deels ingevuld zijn alsook het niet ondertekend zijn voor ontvangst in verzoekers afwezigheid. Het is niet aannemelijk dat een convocatie uitgegeven door een officiële instantie niet het hoofdding zou bevatten van deze instantie noch het adres waarop verzoeker zich dient aan te bieden. In tegenstelling tot wat verzoekers voorhouden, hoeft de commissaris-generaal niet een zogezegde naar vorm ‘correcte’ convocatie te voegen aan het administratief dossier om bewijswaarde aan de neergelegde convocaties te ontzeggen nu duidelijk vaststaat dat bepaalde cruciale gegevens waarvan verwacht mag worden dat deze vermeld zouden zijn, zeker nu op de convocaties plaats voorzien is voor de vermelding ervan (administratief dossier, stuk 4A, pp. 6-7), ontbreken. Verzoekers kritiek dat het niet-ingevulde strookje pas ingevuld wordt bij het verschijnen voor de politie, kan geen afbreuk doen aan de vaststelling dat dermate veel andere cruciale gegevens ontbreken op de convocaties waardoor hieraan bewijswaarde ontzegd dient te worden. Deze kritiek is derhalve gericht tegen een overtollig motief hetgeen niet kan leiden tot de hervorming of nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Verzoeker dient er voorts op te worden gewezen dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de Commissaris-generaal immers hebben doen besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas en bijgevolg tot de ongegrondheid van zijn asielaanvraag.

2.10. De informatie waarop de commissaris-generaal zich baseert is afkomstig van CEDOCA, een onafhankelijke en officiële Belgische documentatie- en onderzoeksdienst. Verzoeker beperkt er zich toe op een algemene wijze kritiek te uiten over de datum van opmaak van de door verweerder gehanteerde bronnen, waarmee hij niet vermag de op deze bronnen gefundeerde juistheid van de informatie van de commissaris-generaal te weerleggen. Uit informatie van de commissaris-generaal die toegevoegd werd aan het administratief dossier, blijkt dat documenten in de Russische Federatie gemakkelijk kunnen gekocht worden. Verzoeker laat blijken niet akkoord te gaan met deze informatie, doch brengt geen concrete elementen aan om zijn standpunt te staven.

Verzoeker verwijst naar een passage uit het antwoorddocument dat stelt dat *“(...) ook wanneer men daadwerkelijk gezocht wordt door de autoriteiten, de betrokkene soms bij diezelfde autoriteiten documenten kopen als bewijs dat ze gezocht worden (...) Bijgevolg kan uit het feit dat een document zou gekocht zijn, quod non in casu, niet afgeleid worden dat iemand niet gezocht zou worden”*. In zoverre verzoeker hiermee beoogt aan te tonen dat het niet is omdat documenten gekocht kunnen zijn, er geen vervolging is, dient gesteld dat verzoekers interpretatie van één bepaalde passage uit de door het Commissariaat-generaal gebruikte informatie, niet vermag afbreuk te doen aan de vaststelling dat de neergelegde convocaties dermate vormelijke gebreken vertonen en dat verzoeker dermate weinig interesse betoonde voor deze stukken, zodat deze documenten de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen niet kunnen herstellen. Immers kan slechts bewijswaarde gehecht worden aan documenten voor zover ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, alwaar verzoeker in gebreke blijft.

2.11. Waar verzoeker stelt dat hij navraag heeft gedaan bij zijn broer en dat de OVD de convocaties aan zijn broer heeft afgegeven, verwijst de Raad naar zijn bespreking onder punt 2.9.

2.12. Verzoeker volhardt voor het overige in zijn verklaringen aangaande de redenen van de huiszoeking. De Raad wijst erop dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekerin gebreke blijft. Het betoog van verzoeker dat het niet verwonderlijk is dat hij de link legt naar wapens gelet op de context van zijn land van herkomst, kan verder geen afbreuk doen aan de vaststelling dat het geenszins geloofwaardig is dat verzoeker heeft nagelaten zich te informeren over de reden van de huiszoeking. De Raad verwijst dienaangaande naar zijn bespreking onder punt 2.9.

2.13. Aangaande de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeker bij zijn aankomst een aantal opmerkelijke gedragen heeft aangenomen waardoor de ernst van de door verzoeker verklaarde vrees voor vervolging of het lijden van ernstige schade volledig teniet wordt gedaan, betogen verzoekers dat door zulks argument de algehele omstandigheden waarin een kandidaat-vluchteling zich bevindt niet in overweging worden genomen. Verzoekers poneren dat zij in België verblijven in bijzonder moeilijke omstandigheden en verwijzen dienaangaande naar hun onzekere verblijfssituatie in België wat psychologisch zeer zwaar is en waardoor het niet opmerkelijk is dat verzoeker zich niet meer kan herinneren wanneer hij precies op de hoogte werd gebracht van de convocaties en de huiszoeking. Verzoeker voegt hieraan toe dat hij geen redenen heeft om iets te verzwijgen.

De Raad wijst erop dat verzoeker niet wordt verweten dat hij zich niet alle details van zijn asielrelaas herinnert maar wel dat hij zich niet kan herinneren wanneer zijn broer hem op de hoogte bracht van de convocaties en de huiszoeking ondanks dat hem tot tweemaal toe werd gewezen op een belangrijke referentieperiode. De documenten die verzoeker neerlegt aangaande zijn convocaties en de huiszoeking zijn nieuwe elementen die de kern van verzoekers asielrelaas uitmaken en waarvan redelijkerwijze mag verwacht worden dat hij ze, ook na verloop van een bepaalde tijd, nog waarheidsgetrouw kan weergeven, temeer daar het gaat om ingrijpende gebeurtenissen die geacht mogen worden in het geheugen van de asielzoeker gegrift te zijn. Wat de psychologische toestand van verzoeker betreft, merkt de Raad op dat verzoeker geen objectieve elementen aanbrengt, noch een geneeskundig getuigschrift neerlegt, waaruit zou blijken dat hij geheugenproblemen of -stoornissen heeft ten gevolge van de gebeurtenissen die hij zou meegemaakt hebben. Elke asielzoeker staat onder

een zekere spanning doch kan van hem verwacht worden dat hij zijn relaas op een coherent, correcte en zo gedetailleerd mogelijke manier uiteenzet ten aanzien van de asielinstanties van het land waar hij om bescherming vraagt, zeker voor wat betreft belangrijke gebeurtenissen zoals het tijdstip waarop verzoeker op de hoogte werd gebracht van de convocaties en de huiszoeking.

De Raad wijst er verder nogmaals op dat het geheel is van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal hebben doen besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas en bijgevolg tot de ongegrondheid van zijn asielaanvraag zodat verzoeker hoegenaamd niet gevolgd kan worden in de stelling dat de algehele omstandigheden waarin een kandidaat-vluchteling zich bevindt niet in overweging wordt genomen wanneer men enkel kijkt naar de beweerde opmerkelijke gedragingen van verzoeker na zijn aankomst in België.

Waar verzoeker probeert zijn gebrekkige kennis aangaande het feit of zijn broer problemen heeft gekend in Dagestan en aangaande de keren dat onbekende mannen bij zijn broer op zoek waren naar verzoeker te verklaren door louter te poneren dat hij via de telefoon, volgens verzoeker het enige communicatiemiddel dat hij hanteert om in contact te blijven met zijn familie, niet vrijuit kan praten omdat hij vreest voor telefoontap, verwijst de Raad naar zijn bespreking onder punt 2.9.. Zoals aldaar gesteld is het niet geloofwaardig dat verzoeker wel over de telefoon conversaties voert over convocaties en een huiszoeking, maar niet verder hierop zou durven door te gaan. Ditzelfde geldt voor zijn gebrekkige kennis over de problemen die zijn broer mogelijks gekend zou hebben en het aantal keren dat onbekende mannen bij zijn broer op zoek waren naar verzoeker. Immers blijkt uit het gehoorverslag dat verzoeker verklaarde met zijn broer gesproken te hebben over het feit dat onbekende mannen waren langsgesproken (administratief dossier, stuk 4A, p. 10) zodat niet kan ingezien worden waarom een mogelijke telefoontap hem verhinderd zou hebben door te vragen naar de data waarop deze mannen langskwamen. Gelet op het feit dat verzoeker wel degelijk conversaties via de telefoon voerde over wezenlijke elementen zoals de convocaties, huiszoeking en het langskomen van onbekende mannen, kan evenmin ingezien worden dat een mogelijke telefoontap verzoeker belet zou hebben zijn broer te vragen naar diens mogelijk ondervonden problemen. Het betoog van verzoeker overtuigt geenszins.

2.14. Door louter te herhalen dat hij niet weet hoe zijn broer er in geslaagd is zijn propiska te wijzigen en door te stellen dat hij gehoord heeft dat dit kan zonder aanwezigheid van de persoon zelf slaagt verzoeker er niet in afbreuk te doen aan de vaststelling in de bestreden beslissing dienaangaande. Waar verzoeker zich de vraag stelt waarom deze vaststelling in de bestreden beslissing relevant is merkt de Raad nogmaals op dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal immers hebben doen besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas en bijgevolg tot de ongegrondheid van zijn asielaanvraag.

2.15. Blijkens het administratief dossier verklaarde verzoeker meermaals dat hij vrijwillig wou terugkeren naar Rusland en heeft verzoeker zich hiervoor gewend tot de autoriteiten van het land waarvoor hij nog steeds beweert op de vlucht te zijn. Verzoekers hun betoog dat zij ten einde raad waren, dat zij dreigden in een grote onzekerheid terecht te komen, geen toekomst meer in België zagen en meenden geen andere keuze te hebben, overtuigt geenszins. Van een persoon die beweert het slachtoffer te worden van vervolging of het lijden van ernstige schade vreest in zijn land van herkomst kan verwacht worden dat hij al het mogelijke doet te vermijden terug te keren naar een situatie die hij is ontvlucht en dat hij zich voldoende informeert over de situatie in zijn land van herkomst op het moment dat hij een verklaring tot vrijwillige terugkeer aflegt. Omwille van voorgaande is het niet geloofwaardig dat verzoeker pas op het moment dat hij zijn familie vertelde te willen terugkeren, hij door hen op de hoogte werd gebracht van de nog steeds bestaande problemen aldaar. De Raad ziet hoegenaamd niet in waarom de familie van verzoeker cruciale informatie over de problemen van verzoeker aldaar zou achterhouden, enkel omwille van het feit dat ze verzoeker niet ongerust wouden maken. Dit temeer nu het in het belang van verzoeker is kennis te hebben van elke vorm van informatie waaruit vervolging blijkt ten einde zijn asielrelaas in België te staven zodat het achterhouden van informatie, zowel door verzoeker ten aanzien van zijn familie als door zijn familie ten aanzien van verzoeker juist in het nadeel van verzoeker (administratief dossier, stuk 4A, p. 2-3) speelt. Zoals reeds hoger aangegeven komt het verzoeker toe zich terdege te informeren over de situatie in zijn land van herkomst wanneer hij zinnens is terug te keren. Het gegeven dat verzoeker heeft nagelaten dit te doen, ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas op fundamentele wijze.

Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.16. In een tweede middel roepen verzoekers een schending in van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van de verleende bescherming en een schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering.

2.17. Voor wat betreft de ingeroepen schending van de Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, merkt de Raad op dat deze richtlijn geen directe werking heeft in de Belgische rechtsorde, aangezien ze werd omgezet in Belgisch recht. Aldus kunnen verzoekers hier de schending van deze richtlijn niet dienstig aanvoeren.

2.18. De Raad leest in de bestreden beslissing dat verzoeker de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd, omdat wat betreft artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, geen geloof wordt gehecht aan zijn asielrelaas en in Dagestan geen situatie voorhanden is in de zin van artikel 48/4, §2, c. van de voormelde wet.

2.19. Aangezien geen geloof wordt gehecht aan verzoekers hun asielrelaas, kan dit relaas inderdaad niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepaling. Immers, een verwijzing naar krantberichten en algemene rapporten, zoals onder anderen "World report 2011, events 2010" en "Russian Federation: Annual Report 2011 van Amnesty International Human Rights Watch, een rapport van 4 juni 2010 van de Europese Raad "Legal remedies for human rights violations in the North-Caucasus region" over de algemene situatie in het land van herkomst, volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

Immers, verzoekers hun bewering dat de veiligheidssituatie in Dagestan allerminst stabiel te noemen is en zij hiertoe verwijzen naar het Algemeen ambtsbericht van 9 april 2010 en naar artikels die getuigen van bomaanslagen in Dagestan alsook naar rapporten, kan geenszins de objectieve informatie van de commissaris-generaal, afkomstig van Cedoca, een onafhankelijke en officiële Belgische documentatie- en onderzoeksdienst, weerleggen.

Uit de door verzoekers neergelegde informatie blijkt dat er sprake is van bomaanslagen en gewapende confrontaties tussen militanten en veiligheidsdiensten waarbij ook burgers slachtoffer werden, wat evenwel niet betwist wordt door de commissaris-generaal. Uit de informatie die de commissaris-generaal toegevoegd heeft aan het administratief dossier, valt dienaangaande te lezen dat de huidige situatie zich kenmerkt door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging die door hun beperkte slagkracht hun acties beperken tot aanslagen tegen specifieke doelen, meer bepaald vertegenwoordigers van de overheid. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden. Uit de informatie kan echter ook worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat het daarbij gaat om burgers die ofwel om specifieke redenen geviséerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers.

De situatie in Dagestan is op dit ogenblik dan ook niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de voormelde wet van 15 december 1980.

Ook in het rapport van de Europese Raad is er evenmin sprake van een toestand van open oorlog in Dagestan die de vaststellingen van de bestreden beslissing ter zake kunnen ontkrachten.

De door verzoekers voorgelegde stukken met betrekking tot aanslagen in Dagestan vermogen aldus niet de vaststellingen in de bestreden beslissing te ondergraven.

Derhalve wordt aan verzoekers de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet geweigerd.

2.20. De Raad is van oordeel dat verzoekers geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven, met uitzondering van het overtollig bevonden motief, die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekers noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

#### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

##### **Artikel 1**

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

##### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend en elf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter,

mevr. E. VAN AGTMAAL,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. VAN AGTMAAL

S. DE MUYLDER